

tvivlelig i mangfoldige Tilfælde vil paalægge Folk en Afløsning, uden at nogen af Parterne ønsker den, og det forekommer os aabenbart, at der ikke kan være nogen Anledning for Samfundet til at gribe ind i dette Forhold, naar de forskjellige Parter ønske at fortsætte det, da dets fortsatte Bestaaen dog ikke, naar Parterne ere enige herom, fortrædiger nogen som helst Trediemænd eller Samfundet i det Hele. Men dernæst er der ogsaa den Omstændighed, at en saadan tvungen Afløsning kan have finansielle Betæneligheder, som det her forelagte Lovforslag ikke paa nogen Maade kan have. Der kan nemlig ikke tænkes nogen tvungen Afløsning, uden at man ogsaa samtidig maa paavise, hvorfra de Vedkommende skulle tage Midlerne til Afløsningen, og det kan da ikke undgaaes, saavidt jeg skjønner, at man samtidig med at paahvde en tvungen Afløsning, maa oprette en Kreditkasse eller paa anden Maade skaffe Betalingsmidler tilveie, som sætte de Vedkommende istand til at udrede den Sum, som man saaledes uden Hensyn til deres økonomiske Vilkaar paalægges dem at udrede. — Anderledes stiller Sagen sig, naar man gaar over til et Forslag som det, vi have tilladt os at fremkomme med, hvorved man stiller det frit, hvorvidt de Vedkommende ville afløse Forholdet eller ikke. Hvad nu angaar det her foreliggende Forslag, ville de ærede Medlemmer se, at de to første Paragrafer ganske i Almindelighed udtaale dette, at det er en frivillig Afløsning, og dernæst, at der til at foretage denne Afløsning skal oprettes Kommissioner. Hvad de næste Paragrafer af Lovforslaget angaar, ville de ærede Herrer se, at de indeholde Regler for, hvorledes Kommissionerne skulle gennemføre Afløsningen, og hvad de skulle medtage under den. Det er §§ 3, 4, 5, 6 og 7, der indeholde de herhen hørende Regler, og først og fremmest Bestemmelsen om, hvorledes de Kornafgifter eller andre Afgifter, for hvilke der sættes Kapitelstart, skulle omsættes efter Gjennemsnittet af 24 Aars Kapitelstart med Udskydelse af de to højeste og de to laveste Aar, hvorledes det aarlige Beløb, man kommer til paa den Maade, atter skal gøres til Kapital, og hvorledes derefter den hele Afløsning kan finde Sted. For-

saavidt der ikke sættes Kapitelstart, have vi ment, at Kommissionerne ligesom efter et Skøn skulle fastsætte den aarlige Udelses Værdi, og forsaavidt som der kommer faste Eiendomme med ind under Ansættelsen, have vi troet at kunne fremskaffe al ønskelig Betyggelse for en paalidelig Ansættelse derved, at Kommissionerne, naar de ønske det, saae Tilladelse til at medtage Mænd, som maa antages at være særlig kyndige med Hensyn til Værdiansættelsen af faste Eiendomme, nemlig saadanne Mænd, som efter Loven af 19de Marts 1869 om Umhydigheds Midler ere udnævnte til Taxationsmænd i de vedkommende Amt. Forsaavidt der bliver Tale om et andet Forhold, hvor der ogsaa kan udfordres en ganske særegen Grad af Indsigt, nemlig ved Bedømmelsen af Kirkerne, vil man ogsaa se, at vi til Betyggelse for alle Parter have foreslaaet, at vedkommende Kommissioner kunne tage et Par Mænd med, f. Ex. bygningstyndige Mænd, for saaledes at blive satte istand til virkelig at afgive et Skøn eller en Dom, som svarer til de faktiske Forhold, og altsaa maa siges i alle Henseender at være retfærdig. Naar man nu vil spørge mig om, hvad Tiendeyderne ved en saadan Afløsning kunne opnaa, saa vil jeg sige, at jeg ikke ser rettere, end at de derved kunne opnaa for det Første den Fordel, at de saae en velende Byrde, en Byrde, som de ikke bestemt kunne beregne, som det ene Aar kan være meget betydeligere end det andet Aar, og det paa en Maade, som ikke staar i et givet heldigt Forhold til deres Indtægter, omsat til en bestemt fast Byrde, som de altsaa een Gang for alle kunne tage med i deres økonomiske Beregninger. Jeg ser heller ikke Andet, end at Tiendeyderne ved Afløsningen kunne opnaa den ikke ringe Fordel, at de ved at gjøre Laan paa den Maade, som er antydnet i § 11, efterhaanden kunne paa en ganske lempelig Maade fri dem for den Byrde, som paahviler deres Eiendomme gennem Tienden, og jeg ser endelig ikke Andet, end at de endvidere opnaa en tredje Fordel ved denne Lov, den nemlig, at de kunne afløse deres Tiende med et Beløb, der er mindre end det fulde Beløb af Tiendens Værdi, kapitaliseret paa sædvanlig Maade, idet de nemlig kunne afløse den med